

U ovome broju:

Zvezdani sjaj	16
Fratarski otok	18
Izviđački kamp Bovec.....	20
Izviđački kamp u Albaniji.....	21

Dragi izviđači,

Ljetni raspust je iza nas, škola je počela. Osim škole, počeli su i izviđački sastanci u našim društvima. Vjerujem da vam je bio drag prvi sastanak jer se s nekim izviđačima sigurno niste vidjeli cijelo ljeto. Nakon ne baš kratkog ljetnog raspusta opet ste zajedno kao KID i vjerujem da se kao izviđači jako radujete tome. Sigurno je bilo puno priče na prvom sastanku jer se trebalo reći gdje smo bili i što smo sve doživjeli, a toga je bilo puno. Neka vam ostane tako veselo ne samo tijekom ovoga prvog sastanka već i tijekom cijele izviđačke godine. Želim vam puno radosti, smijeha i puno izviđačkih pustolovina.

Vaš Bobo S. Marčeta

ZVJEZDANI SJAJ

Ispričao bih vam jedan događaj iz svoga života. Ustvari, ne radi se baš o meni, već o prijateljima iz vremena kada sam bio srednjoškolac. Rođen sam 1983. godine, što znači da imam 33 godine. Za neke od vas koji čitate *Odjek* ja sam već striček, ali za neke sam još mladić (pretpostavljam da *Odjek* čitaju i oni stariji ☺). S 15 godina došao sam iz Bosne i Hercegovine u Zagreb pohađati srednju školu za optičara. Budući da su mi oba roditelja optičari, bilo je logično da će netko nastaviti raditi taj obiteljski posao. Nije bilo lako ostaviti obitelj i preseliti se tako daleko u potrazi za školovanjem. Moja sreća bila je to što sam u učeničkom domu, u kojemu sam bio smješten, imao nekoliko prijatelja iz svoga mjesta, a jedni drugima bili smo potpora u novoj životnoj sredini i velegradu kao što je Zagreb. U isto vrijeme kada sam upisao srednju školu, upisao sam se i u nogometnu školu u Dinamo iz Zagreba. Jedan od najvećih izazova za mene tada bio je uklopiti se u društvo u novoj sredini. Imajte na umu da je to značilo biti prihvaćen od društva na trima područjima: u učeničkom domu, u srednjoj školi i, u konačnici, što je meni bio najveći izazov, u nogometnom klubu. Da bi te neka grupa mladih koju čine glavni frajeri prihvatila, moraš igrati po njihovim pravilima, a meni to nekada i nije išlo najbolje, jer se nisam htio služiti njihovim načinom ponašanja; još bolje – nisam ni znao kako to raditi. Zbog toga sam se družio s onima koji i nisu bili baš toliko "popularni". Negdje u to vrijeme, iz Brazila je u NK Dinamo došao i danas jako popularni Eduardo da Silva. Sjećam ga se kao svoga vršnjaka, krhkog i bojažljivog dječarca, kojemu je napuštanje obitelji i odlazak na drugi kontinent, nekoliko tisuća kilometara udaljen od kuće, bilo jako stresno. Rado je dijelio sa mnom svoje osjećaje nostalgije za majkom i mlađim bratom Brunom, događaje iz svoga djetinjstva u Brazilu i drugo.

Zajedno s njim došao je i drugi mladić imenom Leonardo, također nogometaš. Leonardo nije ostao u Dinamu dugo, već se najvjerojatnije vratio u Brazil, ali ono što sam zapamtio u vezi s Leonardom i njegovim boravkom tih nekoliko mjeseci u Zagrebu bilo je neprihvatanje od strane

domaćih mladića. Vjerojatno je to u početku bilo iskustvo i Eduarda da Silve, ali što se Leonarda tiče, i dan-danas se sjećam jednog detalja u vezi s njim. Upravo smo se spremili za trening, izašli iz svlačionica i krenuli prema nogometnom terenu. (Usput rečeno, ti nogometni tereni koji služe za treniranje znaju biti jako loši. Ljeti postaju tvrdi kao kamen, a kada padne kiša, postaju kaljuža po kojoj se jedva trči. Budući da sam ja bio vratar, situacija je za mene bila još nepovoljnija, jer kada se morate "bacati" za loptom, tvrdoća terena uzrokuje brojne ogrebotine i masnice. S druge strane, kada padne kiša, možete zamisliti kako "lijepo" izgleda netko tko se nekoliko puta bacio za loptom po blatu ☺) Odjednom je jedan od mladića nasrnuo na Leonarda (kasnije je taj mladić postao igrač seniorske momčadi, ali neću navesti njegovo ime ☺). Odmah smo dotrčali do njih kako bismo ih razdvojili da ne dođe do fizičkog obračuna. Ne znam koja je bila pozadina tog incidenta, ali uzroci su mogli biti razni. U cijeloj toj situaciji bilo mi je iskreno žao Eduarda i Leonarda, koji su prešli tako dalek put da bi na kraju doživljavali neprihvaćanje svojih vršnjaka. Nedugo nakon toga Leonardo je otišao iz Zagreba, a Eduardo je i dalje ostao i na kraju se svojim talentom i treniranjem prometnuo u pravu zvijezdu.

Ovaj događaj sam ispričao kako bih ga povezoao s nečime što nas Bog uči u Bibliji. Jedna od najvećih briga koju Bog posvećuje određenoj skupini ljudi i želi da to Njegova djeca također čine jest briga prema strancima, marginaliziranim i odbačenim. Još u Starom zavjetu Bog je Izraelcima davao upute kako da se odnose prema strancima. Jedan od najizravnijih biblijskih tekstova koji govore o tome nalazi se u Levitskom zakoniku i tvrdi sljedeće: "Ako se stranac nastani u vašoj zemlji, nemojte ga ugnjetavati. Stranac koji s vama boravi neka vam bude kao sunarodnjak; ljubi ga kao sebe samoga. Ta i vi ste bili stranci u egipatskoj zemlji. Ja sam Jahve, Bog vaš." (Levitski zakonik 19, 33.34)

Svi se mi u jednom trenutku svoga života osjećamo kao stranci, zar ne? To mogu biti situacije kada promijenite školu, mjesto stanovanja ili destinaciju ljetovanja, i svi volimo kada smo prihvaćeni i kada nas drugi poštuju. Zbog toga smo pozvani da mi budemo ti koji će prihvaćati druge, bez obzira na to odakle dolazite i kakvog su materijalnog i društvenog statusa.

Vjerujem da svatko od vas tko čita ove riječi zna o čemu govorim. Svatko od vas ima neku svoju ekipu u školi, na sportu, u crkvi, u izviđačima ili bilo gdje drugdje. Možda postoje neki mladići ili djevojke koje vam se žele približiti, a vi mislite da nisu dovoljno *cool* da budu dio vašeg društva. E pa, dragi moji, moram vam reći da to nije ispravan stav (unaprijed se ispričavam ako kod vas ne postoje takve situacije). Mi smo kao kršćani pozvani da ne radimo razlike, već da prihvaćamo jedni druge takve kakvi jesmo. Nitko nije savršen. Svatko ima pravo dobiti priliku da se dokaže sa svime onime što mu je Bog darovao. Pa čak i ako se ne dokaže odmah, mi ćemo biti ti koji će podupirati takve slabe i davati im iznova drugu priliku, kao što je Isus rekao Petru (Matej 18,21.22). Jedan od najljepših biblijskih stihova koji se tiču prihvaćanja drugih nalazi se u Poslanici Rimljanima, a kaže sljedeće: "Zato primajte jedni druge u svoje društvo kao što je i Krist vas primio u slavu Božju!" (Rimljanima 15,7) Osoba, bilo da je mlada ili stara, koja je u svome životu osjetila što znači kada te Bog prihvaća ne može se drugačije ophoditi prema drugima.

U našem životu uvijek će biti "Leonarda" i "Eduarda" ili ćemo mi biti u njihovoj poziciji. Većina od njih nikada neće postati nogometne ili neke druge zvijezde, ali to ne znači da su u Božjim očima manje vrijedni. Štoviše, Bog nas danas poziva da, prema Isusovu primjeru, u svoje društvo prihvaćamo svakoga. Isus je zapravo i bio zaštitnik onih koje je društvo preziralo, što zbog njihova materijalnog što zbog duhovnog statusa. Pozvani smo da u drugima prepoznamo "zvijezde" koje će zbog Isusova sjaja odsajivati Njegov karakter i ljubav i na taj način prenositi svoje svjetlo drugima. Zapamtite: svatko je zvijezda u Božjim očima na svoj način. Budimo u ovom životu zvijezde koje sjaje, a ne koje se gase. Već danas odsijevajmo Isusovo svjetlo pa ćemo na taj način i u vječnosti "svijetliti kao zvijezde". To je i Božje obećanje preko proroka Daniela: "Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti, kao zvijezde navijeke, u svu vječnost." (Daniel 12,3)

FRATARSKI OTOK

U velikom iščekivanju punom radosti, došao je i taj dan – dan koji su svi izviđači čekali. Bio je to vrući 19. lipnja, početak kampa na Fratarskom otoku.

Iako su svi bili željni kupanja, prvo smo morali postaviti kamp i sve stvari (šatore, vreće, podloške, ruksake, kofere, klupe, stolove...) prenijeti na otok. Napokon, kada je kamp bio uredno složen, neki su se i okupali. Svakoga dana budili bismo se oko sedam ili nešto kasnije, ali neki i ranije (rekreativci koji su trčali oko otoka). Na Alanov zvižduk svi bismo se postrojili u zbor kao vrapci na žicu, a jedan od izviđača imao bi čast dignuti zastavu, dok bi ostatak zbora pjevao. Ujutro nismo vježbali samo svoje glasove pjevajući, već i svoje tijelo – nakon dizanja zastave imali smo kratku tjelovježbu.

Prava zbrka nastala bi kada su svi po kampu jurili po svoj pribor za jelo! Naravno, svi su htjeli biti prvi u redu za hranu. Naša Laura svakoga bi nas jutra hranila i duhovnom hranom o Isusu Kristu. Prijepodnevno kupanje bilo je neizbježno; stalno smo zapitkivali: "Kada ćemo se ići kupati?" Oko ručka je uvijek bilo posla, naravno, i mi izviđači smo pomagali u kuhinji. Trebalo je tu puno snage, strpljenja i sloge. Nakon ručka bio je strogi mir što bi najčešće značilo odmor.

Na radionicama smo se podijelili u skupine prema dobi. Stariji su učili o tome što učiniti ako se izgube u prirodi, što je potrebno imati u ruksaku na planinarenju, osnove o podloškama i vrećama... A mlađi su izrađivali cvjetove od salveta, narukvice itd. Alan je pripremio posebnu radionicu za one koji su htjeli više adrenalina. Bilo je to ljuljanje, a za one hrabrije – penjanje po drvetu.

Kupanja nikad nije bilo dosta! Neki su se odlučili za skakanje sa stijena, ali su se kasnije vratili na plažu k ostalima. Kako kupanje ne bi bilo samo kupanje, mogli smo polagati ispit iz plivanja. Mlađi izviđači (do 12 godina) polagali su "žabice", a stariji su mogli polagati 1., 2. ili 3. najteži čin. Najviše njih je krenulo polagati prvi čin, ali uz malo nade i snage položili su i drugi, dok su oni ustrajnije i hrabrije polagali treći čin. Iscrpljeni i gladni nakon plivanja jedva smo čekali večeru. Isto kao i ujutro, Laura je i navečer hranila naš duhovni život duhovnom hranom. Tijekom cijeloga dana igrala se odbojka, a najviše navečer nakon bogoslužja.

U petak navečer imali smo posebno bogoslužje, bogoslužje na stijenama uz predivan pogled na more. Okruženi predivnom ljepotom Božjeg stvaranja, hvalili smo Ga i slavili pjesmom. U subotu smo bili u posjeti crkvi u Puli. Predstavili smo se dvjema pjesmama koje smo vježbali svaki put prije bogoslužja u kampu te psalmom koji smo sami napisali. Domaćice su nam pripremile ručak nakon kojega smo imali radionicu o slijepim osobama. Duhovno i tjelesno ispunjeni vratili smo se na otok.

Došla je i nedjelja, 26. lipnja – kraj kampa. Svi smo tužni raspremali kamp, počistili i spakirali stvari. S tugom smo se oprostili... Ali ipak, na kraju smo bili sretni jer ćemo se ponovno vidjeti. Bio je to nezaboravan kamp, pun novih prijateljstava. Hvala svima, a najviše Bogu, za lijepo vrijeme, prekrasnu prirodu, zajedništvo, ljubav i sreću.

Ovaj kamp sam doživjela kao posebno iskustvo. Bio je to predivan doživljaj. Najljepše mi je bilo za vrijeme kupanja i slobodnog vremena. Uživala sam u predivnoj prirodi i zajedništvu. Veselim se idućem kampu na Fratarskom otoku!!!

IZVIĐAČKI KAMP BOVEC

Od 26. lipnja do 3. srpnja 2016. godine na prostoru za kampiranje u Lepeni blizu Bovca održalo se kampiranje za djecu od 6 do 15 godina. Bio je to tjedan druženja u prirodi, zanimljivih aktivnosti, izviđačkih vještina, pjesme i promišljanja uz logorsku vatru.

Nedjelja poslijepodne. Kamp oživljava. Oko pedesetero djece i njihovih roditelja, petnaest vođa. Umorni su od dugog putovanja. Živčani, jer postavljanje šatora ne ide kako su zamislili. Iščekivanje, veselje pri susretu sa starijim prijateljima, nesigurnost, strah i pokoja suza kod mlađe djece. Roditelji odlaze. Prvo podizanje zastave. Večera i logorska vatra. Napetost polako popušta. Posvuda smijeh i veselo čavrljanje. Pustolovina počinje.

Dani koji su uslijedili bili su puni zanimljivih doživljaja. Nevrijeme noću. Grmi. Kišne kapi lupkaju po šatoru. Strah i ponos. Preživjeli smo nevrijeme. Ponedjeljak. Voda u šatorima. Traženje blaga po kiši. Poslijepodne prva šetnja do Soče. A voda je ledeno hladna. Ali zato je kod vode pijesak, bijelo kamenje i drva koja kao da pozivaju na igru. Utorak. Stare društvene igre. Alpinizam. Za mnoge po prvi put. Hod s bakljama. Srijeda. Rafting na Soči. Puno problema s opremom. Neoprenska odjeća. Cipele. Kaciga. Što nas to očekuje? Zatim veslanje, prskanje, smijeh i uživanje u neopisivoj ljepoti Soče. Noćna straža i krađa zastave. Strateško planiranje na koje bi i u vojsci bili ponosni. Hrabrost i spretnost. Najmlađi izviđači ulovili su lopova. Četvrtak. Radionica prve pomoći. Pakiranje za dvodnevno planinarenje. Mlađi izviđači skupljaju granje i izrađuju splavi za sebe i za starije prijatelje koji su na planinarenju. Postavljanje bivaka. Spavanje na otvorenom. Prevladan uspon. Nova prijateljstva. Nevjerojatan ugođaj. Petak. Jahanje. Zabava s vodenim balonima. Zelenko u posjetu. A navečer puštanje splavi sa svjećicama po Soči i simbolično prepuštanje teškoća i problema Bogu – "Baci teret svoj na Krista..." Subota. Šetnja dolinom Lepene. Traženje izgubljenog novčića. Druga prilika za drvo. Pomoć unesrećenomu. Na putu smo ponovili sve priče koje nam je preko tjedna ispričao Davor. Izrada darova za tajnog prijatelja. Otkrivanje glumačkih talenata pri izvođenju na sceni događaja iz Biblije. Krušičići prijateljstva. Razgovori, zagrljaji i smijeh dugo u noć... Da, sve to i puno više bio je Bovec 2016.

Sergio Borges

IZVIĐAČKI KAMP U ALBANIJI

U ljeto 2016. godine od 1. do 4. srpnja održao se prvi albanski izviđački kamp u malom selu Lin na jezeru Ohrid. Uz moto "Veći san", koji je nadahnut događajem o Josipu, albanski izviđači imali su priliku ostvariti svoj san sudjelujući prvi put u takvom događaju.

Šest izviđačkih klubova koji su predstavljali sve albanske crkve bili su prisutni zajedno sa svojim pastorima. Imali smo i posebne posjetitelje koji su bili dijelom kampa – 20 brazilskih studenata misionara među kojima su bili i vođe izviđača koji su došli raditi u Albaniji na projektima doseganja ljudi. Tu je također bio i predsjednik Albanske misije pastor Leo Espana, a i voditelj djece, mladih i izviđača pri JUK-u, pastor Bobo Marčeta, kao i predsjednik JUK-a, pastor Zlatko Musija.

Uz sudjelovanje glavnoga govornika, vođe mladih za evangelizaciju, pastora Robsona Menezesa kao posebnog gosta iz Jugoistočne Sao Paulo konferencije iz Brazila, kamp je bio još posebniji i nadahnutiji kroz obogaćujuće duhovne poruke i svjedočanstva.

Svečanost otvorenja kampa bila je zaista predivna. Program je bio kombinacija duhovnih aktivnosti kao što su rana jutarnja straža u molitvama na klupi i predivna bogoslužja ujutro i navečer. Subotnji program bio je poseban, sa svečanim primanjem izviđača iz šest klubova i predivnim krštenjem u jezeru gdje je četvero izviđača predalo svoje živote Isusu. Program u subotu poslijepodne sastojao se od programa doseganja ljudi gdje su izviđači imali priliku ići u grad Pogradec i sudjelovati u podjeli literature i službi društvu kao što je čišćenje plaže.

Na kampu je bilo i pet radionica na kojima su izviđači mogli usavršiti svoje vještine u streljaštvu, vožnji kajaka, ronjenju, prvoj pomoći i u izradi posebnih narukvica. Na završnoj svečanosti izviđači su primili svoje oznake vještina i vještartava za četiri od ovih radionica.

Prvi albanski izviđački kamp zasigurno je samo početak predivnog nadahnjujućeg putovanja za sve sudionike. Glavna poruka je bila da se usudimo sanjati i raditi za Boga dok se On uskoro ne vrati.

